

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517207384
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3517207384.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobkyne: V., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX T., zastúpenej JUDr. Vladimírom Fraňom, LL.M., advokátom so sídlom v Novom Meste nad Váhom, J. Hašku 18 proti žalovanému: H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., XXX XX T., zastúpeného Mgr. Ing. Mariánom Galbavým, advokátom so sídlom v Trnave, Kapitulská 6, o zaplatenie 1.999,38 eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 28. mája 2021, č.k. 7C/55/2017-91, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. m e n í tak, že žalovaný m á proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovaný m á proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením výrokom I. súd konanie v celom rozsahu zastavil a výrokom II. žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. V rozhodnutí konštatoval, že dňa 26.07.2017 bola súdu doručená žaloba, ktorou žalobkyňa žiadala súd, aby uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.999,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.999,38 eur od 25.07.2017 do zaplatenia a nahradil jej trovy konania. Dňa 25.05.2021 žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručila súdu podanie, ktorým zobrala žalobu v celom rozsahu späť a navrhla konanie zastaviť. Vzhľadom na späťvzatie žaloby súd konanie podľa § 145 ods. 1 CSP zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Tieto dôvody súd prvej inštancie videl v tom, že podaniu predmetnej žaloby predchádzalo trestné konanie vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/164/2011, v ktorom bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania úmyselného trestného činu voči synovi žalobkyne a predmetom trestného konania bolo uplatnenie si nároku na náhradu trov vynaložených na uplatnenie si práva poškodených v trestnom konaní. Súd uviedol, že skutočnosť, že sa žalobkyňa rozhodla vziať žalobu späť v celom rozsahu a požiadala o zastavenie konania, nemá vplyv na to, že si uplatňovala nárok na zaplatenie účelne a oprávnene vynaložených finančných prostriedkov v trestnom konaní, ktoré by bez zavinenia žalovaného inak nebola vynaložila. Vzhľadom na uvedené súd výnimočne v zmysle ust. § 257 CSP žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti uzneseniu, jeho výroku II. o trovách konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo ho zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V odvolaní poukázal na to, že v prejednávanej veci zobrala žalobkyňa žalobu v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu a bez vyjadrenia sa k otázke náhrady trov konania, a teda v rámci späťvzatia žaloby ani sama žalobkyňa konajúcemu súdu nenavrhol nepriznanie trov žalovanému. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konanie zastavil, pričom však z vlastnej iniciatívy, z jeho pohľadu nad rámec svojho oprávnenia, nepriznal trovy konania

žalovanému podľa § 257 CSP, čo odôvodnil skutočnosťou, že žalobkyňa si v konaní uplatňovala nárok na zaplatenie účelne a oprávnene vynaložených prostriedkov v trestnom konaní, ktoré by bez viny žalovaného nebola inak vynaložila. Poukázal na to, že späťvzatie žaloby, ako procesný úkon, je prejavom autonómnej vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú ukončenie súdneho konania; teda je takou subjektívnou (zavinenu) skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k zastaveniu konania. Ak žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť, potom z procesného hľadiska platí, že zavinil zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy konania. Vnútorňá pohnútkou žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti žalobcu na zastavení konania (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Obo/183/1992, sp. zn. 7MCdo/4/2010, sp. zn. 7MCdo/1/2014, sp. zn. 2MObdo/4/2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/196/2009). Absolútne sa nestotožnil s argumentáciou súdu, že skutočnosť, že sa žalobkyňa rozhodla žalobu zobrať späť, nemá vplyv na to, že si uplatňovala nárok na zaplatenie účelne a oprávnene vynaložených prostriedkov. Takýto výklad súdu je v príkrom rozpore so zásadou úspechu za výsledok sporu a rozhodovacou praxou, pričom sa žiada uviesť, že žalobkyňa mala právo (a toto nevyužila) uplatniť si náhradu trov poškodeného už v rámci trestného konania. Pasivita/resp. neuplatnenie vyčíslenia trov splnomocnencom v trestnom konaní nemôže byť za žiadnych okolností na ťarchu žalovanému. Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov konania v rámci civilného konania, podaním civilnej žaloby. Je preto absolútne logické, že žalovaný bol nútený sa proti podanej žalobe brániť prostredníctvom advokáta a v dôsledku obrany vynaložil finančné prostriedky za poskytnuté právne služby. Tieto mu však neboli priznané aj napriek tomu, že spor nevyvolal a rovnako nezapríčinil späťvzatie žaloby žalobkyňou. Žalovaný bol od začiatku konania v konaní aktívny, v konaní sa aktívne bránil a voči nároku žalobkyne vzniesol námietku premlčania. Späťvzatie žaloby žalobkyňou, bez bližšieho odôvodnenia, pred nariadeným termínom pojednávania, tak bolo výlučne rozhodnutím žalobkyne, pre ktoré nemožno za žiadnych okolností pričítať zavinenie zastavenia konania žalovanému. V zmysle uvedeného považoval preto argumentáciu súdu k aplikácii § 257 CSP za neudržateľnú a nesprávnu. K aplikácii § 257 CSP poukázal na nález Ústavného súdu SR z 2. mája 2018 sp. zn. III. ÚS 98/2018, v ktorom Ústavný súd uviedol, že: ... „ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pre stanovenie povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je možné naň prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania“... V predmetnej veci, podľa názoru žalovaného, nie sú skutočnosti opísané súdom prvej inštancie dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP, keď súd prvej inštancie podľa jeho názoru len prísne formalisticky posúdil jediný dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, na ktorý odkazuje v bode 11. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, tento dôvod však posudzoval súd prvej inštancie izolovane a bez skúmania a prihliadnutia na ostatné špecifiká a dôvody, ktoré majú byť pri aplikácii § 257 CSP komplexne zohľadnené. Súdu prvej inštancie vytýkal aj nesprávny procesný postup, keď súd prvej inštancie postupoval v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, keď nevytvoril pre žalovaného „procesný priestor“ na zaujatie stanoviska k zamýšľanej aplikácii § 257 CSP. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR z 18. júla 2018 sp. zn. I. ÚS 153/2018, v ktorom Ústavný súd uviedol, že ... „ak súd má v úmysle použiť moderačné právo, alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ust. § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ust. § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia (pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike /sťažnosť č. 9815/10/, ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL.ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15). Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko“. Z uvedeného nálezu Ústavného súdu SR je zrejmé, že súd prvej inštancie, bez výzvy adresovanej žalovanému a bez vytvorenia akéhokoľvek procesného priestoru na vyjadrenie sa k aplikácii § 257 CSP rozhodol o nepriznaní trov konania, t.j. o tejto skutočnosti sa žalovaný dozvedel až z napadnutého rozhodnutia. Ide o postup súdu, ktorý nie je v súlade s princípom právnej istoty, podľa ktorého môže každý legítimne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je aj nedostatočne odôvodnené, keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti výroku o náhrade trov konania nespĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, odôvodnenie je nepresvedčivé a formalistické, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť.

3. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu žiadala uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Vyslovila názor, že účelom ust. § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením sudcovského moderačného práva; toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Zákonodarca v dotknutom ustanovení CSP nielenže nevymenúva, či bližšie nešpecifikuje, aké všetky prípady možno považovať za prípady osobitného zreteľa, ale na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy dokonca neuvádza ani jediné kritérium, z ktorého by bolo možné pri interpretácii obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“, vychádzať. Táto skutočnosť nie je bezúčelová, ale naopak založená na úplne legitímnom a správnom predpoklade, že dopredu ani nie je možné presne určiť všetky okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazať neúspešnú stranu povinnosťou nahradiť trovy súdneho konania, resp. okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazať stranu, ktorá svojim zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Skutočnosť, či v danom sporovom konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, oprávňujúce súd pristúpiť k aplikácii ust. § 257 CSP, skúma súd vždy z úradnej povinnosti; aplikovať ustanovenie dotknutého procesného ustanovenia, teda aj moderovať výšku nároku na náhradu trov konania, možno v akomkoľvek sporovom konaní. Moderovať možno teda aj nárok na náhradu trov zastaveného konania. Podľa názoru žalobkyne, prvostupňový súd správne dospel k záveru, že v danej veci skutočne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na uplatnenie § 257 CSP. V predmetnej veci si žalobkyňa uplatňovala náhradu škody predstavujúcu trovy právneho zastúpenia splnomocnencom v trestnom konaní vedenom proti žalovanému, v ktorom bol žalovaný rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 1T/164/2011-313 zo dňa 26.03.2014 uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože dňa 19.02.2011 v čase asi o 00:15 hod. v Novom Meste nad Váhom v prízemí reštaurácie Cinema Movies Club na ulici Československej armády č. 68 fyzicky napadol poškodeného Patrika Tobolu, v tom čase maloletého syna žalobkyne, spôsobil mu zranenia, a to trieštivú zlomeninu tela sánky v centrálnej oblasti vpravo s posunutím úlomku, posun zubov 41 a 42, tržnozhoždenú ranu dolnej pery vpravo zvnútra, ktoré si vyžiadali liečenie a v prípade zaradenia poškodeného do pracovného pomeru, tiež pracovnú neschopnosť v trvaní 6 až 8 týždňov, po ktorú bol poškodený tiež dôvodne obmedzený v obvyklom spôsobe života. Podaniu predmetnej žaloby teda predchádzalo trestné konanie, v ktorom bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania úmyselného trestného činu voči v tom čase maloletému synovi žalobkyne, ktorému svojim skutkom spôsobil ujmu na zdraví. Nárok bol teda uplatňovaný účelne, pozostával z účelne vynaložených nákladov v predmetnom trestnom konaní a vo veci sa neuskutočnilo ani jedno pojednávanie. Za týchto okolností by bolo uloženie povinnosti žalobkyni uhradiť žalovanému ešte aj trovy predmetného konania v rozpore s dobrými mravmi.

4. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP v napadnutej časti výroku II. a zistil, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa § 388 CSP zmeniť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu. Výrok I. uznesenia odvolací súd nepreskúmaval, pretože proti tomuto výroku odvolanie žalovaného nesmerovalo, a tak nadobudol právoplatnosť (§ 367 CSP).

5. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

6. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

7. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Zmyslom využitia zásady zavinenia pri späťvzatí žaloby je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu, teda aj jej prejav vôle spočívajúci v späťvzatí žaloby, dôsledkom ktorého je vznik

trov protistrany. Pokiaľ jedna procesná strana zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, pričom vo veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej v zásade povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Ďalej je nutné uviesť, že platí, že ak pre správanie žalovaného žalobca vzal žalobu, ktorá bola podaná dôvodne, späť, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zaviniť zastavenie konania.

9. Vyššie citované ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovateľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2007, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

10. V preskúmvanej veci odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že podaniu predmetnej žaloby predchádzalo trestné konanie vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 1T/164/2011, v ktorom bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania úmyselného trestného činu voči synovi žalobkyne a predmetom trestného konania bolo uplatnenie si nároku na náhradu trov oprávnene vynaložených na uplatnenie si práva poškodených v trestnom konaní. V rozhodnutí vyslovil názor, že skutočnosť, že sa žalobkyňa rozhodla vziať žalobu späť v celom rozsahu a požiadala o zastavenie konania, nemá vplyv na to, že si uplatňovala nárok na zaplatenie účelne a oprávnene vynaložených finančných prostriedkov v trestnom konaní, ktoré by bez zavinenia žalovaného nebola inak vynaložila.

11. Je tak zrejmé, že súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci meritórne rozhodol, prezumoval úspešnosť podanej žaloby žalobkyne. Z obsahu spisu však vyplýva, že vo veci súd nevykonal ani jedno pojednávanie. O nároku žalobkyne súd prvej inštancie rozhodol platobným rozkazom zo dňa 11. decembra 2017 č.k. 7C/55/2017-26, proti ktorému podal žalovaný včasný odpor. V odpore vzniesol námietku premlčania voči uplatnenému nároku, v dôsledku čoho bol platobný rozkaz uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 2. januára 2019 č.k. 7C/55/2017-48, zrušený. Žalobkyňa žalovaným vznesenú námietku premlčania v následnom vyjadrení považovala za nedôvodnú. Bezprostredne pred termínom pojednávania nariadeným na 02.06.2021, žalobkyňa podaním zo dňa 20.05.2021 zobrala žalobu v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť, bez uvedenia dôvodu. V dôsledku toho súd prvej inštancie napadnutým uznesením, výrokom I., ktorý je právoplatný, konanie vo veci zastavil.

12. Na základe uvedeného nie je možné ustáliť (vzhľadom aj na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného), či žaloba žalobkyne bola podaná dôvodne. Nepochybné tiež je, že žalovaný po podaní žaloby neplnil, takže nemožno konštatovať, že by žalobkyňa vzala žalobu späť pre správanie sa žalovaného. Je preto potrebné pristúpiť k záveru, že žalobkyňa vzala svoju žalobu späť bez opodstatneného dôvodu a späťvzatím žaloby procesne zaviniť zastavenie konania. Je preto povinná zaplatiť trovy konania žalovanému, pričom len samotná skutočnosť, že si žalobkyňa svojou žalobou uplatňovala nárok na zaplatenie finančných prostriedkov, ktoré vynaložila v trestnom konaní ako splnomocnenkyňa maloletého poškodeného, nie je podľa názoru odvolacieho súdu takým dôvodom, pre ktorý by bolo namieste aplikovať ustanovenie § 257 CSP. Zároveň je potrebné vytknúť súdu prvej inštancie aj skutočnosť, že pri svojom rozhodnutí neakceptoval nález Ústavného súdu SR z 18. júla 2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018, na ktorý poukazuje žalovaný vo svojom odvolaní, z ktorého vyplýva nesporná povinnosť súdu v prípade, ak má v úmysle použiť moderačné právo, aby vytvoril „procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia, čo súd prvej inštancie v preskúmvanej veci nevykonal.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. zmenil tak, že žalovanému v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).